

LIPUNLASKU JA VENEILYKAUDEN PÄÄTTÄJÄISET
- Pitkäsaari, 18.9.2021

*Laivastamme särkyi peräsin
Ja meni poikki yhteys emälaivaan
Hukuin, nukuin, heräsin
Mä täältä löysin taivaan
Viikon verran mua ne naaras niin
Tietokoneellansa älykkäällä
Siirryin luoliin sinisiin
On hyvä olla täällä*

Hyvät Kymen Navigaattorit, veljet ja siskot. Tervetuloa veneilykauden viralliseen päätöstilaisuuteen. Edellä poiminta Juice Leskisen kappaleesta Syvänmerensukeltaja. Antti Heikkinen kertoo Juicen elämänkerrallisessa Leskinen tekevän tässä biisissä jotain itselleen hyvin harvinaista – kuvaavan ympäristöä.

*Jätin kaiken, jätin elämän
Jätin ihmiskunnan jäsenyyden
Jätin parhaan ystävän
Löysin ystävällisyyden
Askel painuu pohjan koralliin
On vuoren verran vettä pääni päällä
Unohduin, uin unelmiin
On hyvä olla täällä*

Heikkinen jatkaa kirjassaan, että ihmisiin turhautunut sukeltaja on jättänyt ihmiskunnan jäsenyyden ja heittäytynyt yksilöksi, ystävä on jäänyt maan pinnalle yhdessä sotien kanssa, mutta ystävällisyys on löytynyt merenpohjasta.

Melko kevyttä analysointia kirjailijalta, uskaltaisin väittää. Ehkäpä tietoisesti, ehkäpä ei? Minusta Juice tarttuu tässä paljon isompaan. Peräsimen särkyminen ja yhteyden katkeaminen kertovat ihmisenä olemisen haasteellisuudesta, elämän raadollisuudesta. Kenties myös keskusteluyhteyden ja ymmärtävän kanssaeläjän, todellisen ystävän puuttumisesta. Tarinan henkilö on väsynyt hektisen maailman menoon ja hyppää vertauskuvallisesti tuntemattomaan parempaan, irrottautuen vanhoista kaavoista ja itse ylivoimattamistaan vastuista, toivoen samalla löytävänsä rauhan ja rauhallisuuden. Ehkäpä hän etsii vastapainoa arjen aherukselle. ”Vuoren verran vettä pääni päällä”, kuvaa tulkintani mukaan etäisyyttä entiseen ja samalla myös painolastia, joka on syntynyt loputtomasta huolien ja murheiden määrästä. Unelmat elävät ja lopulta rauhan tyysija löytyy - on hyvä olla täällä.

Miten kerrottu liittyy Kymen Navigaattoreihin? Uskoisin, että ainakin jotkut meistä tunnistavat oman elämänsä varrelta hetkiä arjen hektisyydestä. Kiireen, jonka hallitseminen ainakin osalla meistä tuntuu varmasti olevan enemmän muiden, kuin omissa käsissä. Toki työ palkitsee, mutta

jaksaakseen oravanpyörässä on vastapainona tarpeen olla jotain täysin muuta – mukavaa, voimaannuttavaa, seesteistä, kiireetöntä. Minulle veneily, seuratoiminta, Pitkäsaari, perhe ja ystävät ovat olleet se kaivattu henkireikä. Uskoakseni myös pääosalle teistä, hyvät Navigaattorit. Unohduin, uin unelmiin, on hyvä olla täällä. Eikö vain?

Mutta noustaanpa merenpohjasta maan tai pikemminkin merenpinnalle ja pohditaan hieman, miten rakkaan seuramme kesä on mennyt. Pitkäsaaren tapahtumista niin juhannus kuin muinaistuletakin voidaan ainakin osallistujamäärän perusteella todeta onnistuneen. Perinteinen luontopolku ja toisaalta taas yhdessä valmistettu Välimeren menu taisivat olla pääosan mieleen. Toki allekirjoittaneen on voittajatiimissä helppo julistaa onnistumista - mutta teen sen silläkin riskillä.

Kotkalaisten veneilyseurojen yhteisistä tapahtumista onnistumisiin voidaan jälleen lukea heinäkuinen Juhlavene-kulkue. Mukana oli huviveneilyn puolesta lippua heiluttamassa, Meripäivien peruuntumisesta huolimatta, yli 30 venettä. Sitä vastoin, Sapokan veneilytapahtuman peruuntuminen oli pettymys. Tapahtuma on saanut viime vuosina liikkeelle tuhansia veneilystä kiinnostunutta, tarjoten nykymuotoisena erinomaisen näyteikkunan seuraamme ja sen toimintaan – jäsenrekrytointia kaikki tyynti.

Seuramme järjestämien veneretkien osalta emme myöskään täysin onnistuneet. Sinänsä Lehmäsaaren rantaan päätynyt telttasaunailu auringonpaisteineen oli kokemuksena vertaansa vaille - tykkäsin. Samoin Loviisa tarjosi Lailvasiltoineen oivat puitteet eskaaderillemme loppukesästä tuulenvireestä huolimatta. Seura oli mahtavaa. Pitkä-Kotkasta Lehmäsaareksi muuttuneella retkellä oli mukana kuusi ja Loviisassa neljä venekuntaa. Olisin toivonut muutamien veneiden lisää, kun huomioidaan se, että seuraamme on katsastettu kuluvana vuonna lähes 100 venettä. Toki on hienoa, että retket tehtiin, mutta ollessamme kiinni seuramme sääntömääräisessä ydintekemisessä, emme voi olla ihan tyytyväisiä. No toivotaan parempaa tulevaisuutta.

Tämän tilaisuuden jälkeen keskustelemme grillikatoksessa vapaamuotoisesti Pitkäsaaren infrastruktuurin ja toiminnan kehittämisestä. Seuraavaksi tuonkin esille, ikään kuin keskustelua virittämään, muutamia havaintoja Saimaalle suuntautuneelta kesälomareissulta, jossa kiersimme lähes puolet yhdeksästätoista Saimaan veneilyseurojen yhteiskäytössä olevasta tukikohdista. Kokonaisuutena yhteiskäyttöisyys nähtiin erittäin positiivisena asiana, joka yhdistää sekä seuroja että niiden jäseniä. Jokaisessa tukikohdassa oli nimetty isäntä, joka piti huolta järjestyksestä ja turvallisuudesta. Puiden säästämiseksi, joka otettiin monesti esille, ja toiminnan järkevöittämisiksi, monissa tukikohdissa oli ison saunan lisäksi myös pikkusauna. Laiturille

asti rakennettu maasähköverkko oli enemmän sääntö kuin poikkeus. Sanovat sen olevan nykypäivää, joka lisää tukikohdan viihtyvyyttä ja kiinnostavuutta. Maksupolitiikka vaihteli, mutta selkeä käyttöperusteisuus oli tulkittavissa. Vierailijoiden maksut saattoivat olla 5 euroa/henkilö, 10 euroa/venekunta ja niin edespäin. Enimmillään tukikohdan kausimaksu oli 50 euroa, johon tuli päälle vielä vuotuinen 100 euron jäsenmaksu.

Pitkäsaaren toiminnallisen kehittämisen näkökulmasta ovat keskusteluissa olleet koulutukselliset kehittämismahdollisuudet. Läheisille merialueille rakennetussa navigointiradassa, jonka venekunta voisi suorittaa sopivaksi katsomallaan hetkellä, voisikin olla ajatusta. Itse olen huudellut pimeäajoharjoitteiden perään. Myös Pitkäsaaren monipuoliseen luontoon tutustumista voisi olla hyvä edistää. Olisiko saarta avartavalla luontopolulla tässä tilausta? Mikäli näin, niin saaristo- ja meribiologiasta kiinnostuneet voivat ilmoittautua.

Lapsiperheiltä olen kuullut ehdotuksia mm kiikuista, hiekkalaatikoista ja turvallisesta uimarannasta. Pääosin helpoja toteuttaa. Entäpä hieman varttuneempien mukuloiden aktivointi, josta esimerkkeinä kalakilpailu, sup lautailu tai vaikkapa solmurata. Mitäpä vielä – kertokaa. Käytännönläheistähän sen olla pitää, mutta mielikuvitus rajana,

muistaen se, että juuri näissä touhukkaissa on seuramme tulevaisuus.

Kehittämisen yhteydessä on toki perusteltua tarkastella myös taloudellisia näkökulmia, vaikkakin tekijöiden löytyminen ja yhteinen tahtotila taitavat lopulta olla se ratkaisevin tekijä. Taloudenpidon näkökulmasta on perusteltua panostaa niihin asioihin, mistä saamme parhaimman tuoton. Ylivoimaisina tulonlähteinä ovat jäsenmaksut, joka korostaa jäsenrekrytoinnin, mutta ennen kaikkea toimintamme kiinnostavuuden merkitystä. Passivoituminen johtaa jäsenmäärän pienenemiseen ja siten myös taloudellisiin haasteisiin. Tällä hetkellä jäsenmäärämme on nousevalla käyrällä. Veneilykauden aikana seuraan on liittynyt lähes 20 uutta jäsentä, joista olen pannut merkille Kärkisaaren laituripaikoihin kohdistuvan mielenkiinnon. Kärkisaaren laituritoiminnan kehittäminen onkin nähtävä erinomaisena mahdollisuutena.

Myös Pitkäsaaren mökkitoiminnalla on tärkeä rooli seuran taloudenpidossa. Samoin Pitkäsaarimaksuilla, joita on kuluva vuonna maksettu reilut 90 kappaletta, noin 1800 euron edestä siis. Laakonkipuut saimme lahjoituksina, joten kuluvan vuoden Pitkäsaarikustannukset ovat syntyneet lähinnä juoksevista kuluista, kuten polttopuista, kaasuista ja puuseetarvikkeista, unohtamatta vuosittaisia vesimaksuja sekä sauna- ja maavuokria. Pitkäsaaren tulos jääkin

näin laskien positiiviseksi, mutta kun siihen huomioidaan jäsenlaintojen vuosittaiset lyhennykset, tarvitaan rahoitus-apuja muista seuratoimintamme tulolähteistä. Hyvä ta-voite lienee, että Pitkäsaari tuottaisi sen, minkä kuluttaa. Kokonaisuutena seuramme tulos jää kuluvalta vuodelta yli-jäämäiseksi, joten taloutemme on tasapainossa.

Hyvät Navigaattorit, vaikka veneilykausi läheneekin loppu-
aan, ei se todellakaan tarkoita sitä, etteivätkö seuramme
iloiset ja toivoakseni mielenkiintoa herättävät tapahtumat
jatkuisi. Pitkäsaari saunoineen on edelleenkin jäsenistön
käytössä. Lokakuun lopulla suuntaamme teatteriin, jossa
kuljemme Kotkan Ruusun matkassa Viipurista sotavuosien
läpi 1960-luvun Kotkaan. Saimme koronasta johtuen en-
nakkomyyntiin varsin vähän lippuja, mutta rajoitusten höl-
lentyessä niitä saataneen lisää ja lippuja kannattaakin edel-
leenkin kysellä Tarja Bertlingiltä.

50-vuotisjuhlavuoden palkitsemis- ja muistamistilaisuus pi-
detään 11. marraskuuta ravintola Meriniemessä. Ohjelma
herättää varmasti mielenkiintoa sisältäen muun muassa
juhlaesitelmän ja Navigaatioliiton ansiomerkkien luovutuk-
sen. Tilaisuus jatkuu sääntömääräisellä syyskokouksella,
jossa luomme katseet vuoden 2022 aktiviteetteihin ja valit-
semme vastuunkantajat. Samalla, kun kannustan tausta-
joukkoja aktivoitumaan ääniharavien koukuttamisessa, toi-
von avointa vuoropuhelua, jotta vastuiden vaihto sujuu

mahdollisimman kivuttomasti. Tarvitsemme uusia yhteisen
hyvän tekijöitä.

Päätän puheeni muistuttamalla, luumuhillona tortussa on
Höyrypanimolla marraskuun viimeisenä lauantaina pidet-
tävät Navigaattoripikkujoulut, jotka toivottavasti saavat
liikkeelle myös niitä, joita nähdään harvemmin Pitkäsaa-
ressa. Olette kaikki lämpimästi tervetulleita niin pikkujou-
luihin, kuin kaikkiin muihinkin loppuvuoden tapahtumiin!

*Koskematon lämmin iäisyys
Ikuisuuden loppumaton ääni
Nukun sinun hyväilyys
Sun syliis painan pääni
Napanuoran katkaisin
Sota vielä riehuu pääni päällä
Arvoituksen ratkaisin
On hyvä olla täällä*

Kiitokset! Lasketaan lippu veneilykauden 2021 virallisen
päättymisen merkiksi. Ritva ja Timo Purhonen olkaa hyvät.

Jukka-Pekka Virtanen, Kommodori